

Moederliefde eener Kat.

Onze kat had jongen. 't Was treffend om te zien, hoe teeder lief ze er voor was.

De kleinen lagen in 't schuurtje, in een bak, en waren zeker wel een week oud, toen wij ze pas ontdekten.

De kat scheen liever alle vreemden van haar lievelingen verwijderd te houden.

Nu, van ons kreeg ze geen last. Wij keken wel dikwijls in den bak, maar lieten de jonge katjes met rust. Zelfs brachten we twee maal per dag een schoteltje melk bij de zorgzame moeder.

Weldra liet de oude kat nu en dan haar kindertjes een tijdje alleen. Ze ging dan even wandelen, kwam eens in de keuken of in de kamer, maar kuierde 't liefst door den hof.

Achter de haag van onzen tuin liep de spoorlijn, en daarover reed verscheidene malen daags de trein in volle vaart voorbij.

Zekeren morgen hoorden we een vervaarlijk geschrei.

— De kat! riepen we, en snelden naar buiten.

Het dier sleepte zich kermend voort. Het kwam uit den hof.

— De kat is gewond, zei mijn broeder.

— Bloed! kreet een ander.

— Haar achterpooten zijn verpletterd... ze hangen nog met een lapje aan 't lijf! riep ik hevig verschrikt.

We wisten, dat zoeven een trein voorbij gevlogen was.

Wat was er nu op de spoorlijn gebeurd?

Het arme dier kon het niet vertellen, maar blijkbaar was het door een der raderen gevat geworden... Misschien had het nog vlak voor die monsterachtige locomotief den weg willen overloopen...

De kat leed gruwelijk . . .

Toch wilde ze nog bij haar jongen zijn..

Ze sleepte zich pijnlijk tot in 't schuurtje, maar kon niet meer in den bak springen, waar haar kindertjes dooreenwoelden.

Vader was nu ook naderbij gekomen.

— Wat is er toch gebeurd? vroeg hij.

Wij vertelden het.

— Arm dier! zei vader.. Maar wij kunnen het niet laten leven..

Hoort, hoe het kermt van pijn...!

Vader zond ons weg en riep den knecht.

Wij begrepen wel, wat er gebeuren zou.

Onze arme kat kon niet meer genezen. Eén dag zou ze het misschien nog uitgehouden hebben, een dag van vreeselijk lijden.

Was het dus geen plicht het beest uit zijn pijnen te verlossen?

Dat deed de knecht, maar zonder dat wij het zagen.

De jonge katjes konden al alleen melk likken. Wij verzorgden de diertjes, welke nu geen moeder meer hadden.

En toen ze groot genoeg waren, werden ze gescheiden.

Een behielden we zelf en de anderen kregen een plaatsje bij de bureu.

Wat ik hier vertel, is lang geleden gebeurd, maar nog zie ik die arme, verminkte kat zich door den hof naar haar jongen sleuren en hoor ik haar droevig gemiauw.

HEBT DE DIEREN LIEF

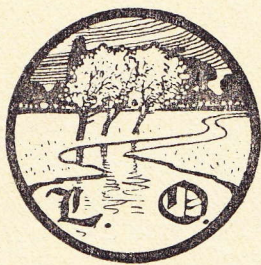
Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.